

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319200151
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8319200151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča, a JUDr. Mareka Košča, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, 2/ E. F., G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. X, 3/ L. F., G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. X, 4/ D. L. B., G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/X, B., 5/ D. D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, I., 6/ F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, všetci zast. JUDr. Ľudmilou Kavuličovou, advokátkou, ul. 26. novembra 1510/3, Humenné proti žalovaným: 1/ I. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. XX, 2/ O. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXXX/XX, I., t.č. bytom I. XX (P. B.), D. N., okr. N., Q., 3/ I. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. XX, zast. JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom, Námestie slobody 25, Humenné, 4/ D. D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. XX, zast. JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom, Námestie slobody 25, Humenné, 5/ D. D. N., nar. X.XX.XXXX, F. XXXX/X, I., t.č. bytom D. XXXX/X, R., 6/ D. R., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. X, 7/ S. N., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. XX, 9/ S. T., nar. X.X.XXXX, R. XXXX/XX, I., 10/ U. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. XX, 11/ U. F., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. XX, 12/ D. N., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. XX, 13/ I. F., nar. X.X.XXXX, bytom I. J. K. XX, 14/ O. B., G. B., na neznámom mieste, 16/ U. N., na neznámom mieste, 17/ E. N., na neznámom mieste, žalovaní v 14. až 17. rade zastúpení Slovenským pozemkovým fondom Bratislava, Búdkova 34, Bratislava 11, 18/ T. N., G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. J. K. X, 19/ F. V., nar. X. XX. XXXX, bytom H. XXX, XX/ M. N., G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., F. XXXX/XX, 21/ C. E., G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, XX/ U. T., G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., D. XX, XX/ S. F., G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., K. XXXX/X, 24/ C. W., G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, XX/ D. B., G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XX/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XX/ E. N., G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. XXX, 28/ C. N., G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. K. XX, 29/ D. A. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. XXXX/XX, H., v 30/ S. N., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. XXX, 31/ N. N., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. XXX, 32/ N. N., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J. K. XXX, 34/ F. N., nar. XX. X. XXXX, bytom I. J. K. Q. XXX, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalovaných v 3. a 4. rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5C/1/2019 – 384 zo dňa 28.11.2023, v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/1/2019 – 413 zo dňa 14.03.2024, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením.

Žalovaní v 3. a 4. rade sú povinní nahradiť žalobcom trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“), rozhodol takto:

„I. Súd určuje, že nehnuteľnosť - parcela C-KN XX záhrada o výmere XXX m² zapísaná na LV č. XXX pre okres Humenné, obec I. J. K., katastrálne územie I. J. K. patrí do dedičstva po nebohom U. F., nar. X. X. XXXX, zomr. XX. X. XXXX, naposledy bytom I. J. K..

II. Žalobcom vo vzťahu k žalovaným právo na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pôvodne len žalobkyňa v 1. rade podala dňa 14. 1. 2019 na tunajší súd žalobu, ktorou žiadala, aby súd určil, že nehnuteľnosť - parcela C-KN č. XX záhrada o výmere XXX m² zapísaná na LV č. XXX kat. úz. I. J. K. patrí do dedičstva po poručiťovi U. F., nar. X. X. XXXX, zomr. XX. X. XXXX, naposledy bytom I. J. K..

3. Žalobu odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu Humenné č. 7C/5/60 z 24. 2. 1961, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. 8Co/286/61 bolo zrušené spoluvlastníctvo k parcelám mpč. XX, XX a XX zapísaných v pozemnoknižnej zápisnici č. XXX, kat. úz. I. J. K. a to podľa geometrického plánu A. I. A. č. XXX/XXXX z 30. 12. 1957.

4. Hore citovanými rozsudkami boli právni predchodcovia žalobkyne (rodina F.) určení za podielových spoluvlastníkov parcel mpč. XX/X a XX/X vytvorených z pôvodných mpč. parcel č. XX, XX E. XX zapísaných v pozemnoknižnej zápisnici č. XXX kat. úz. I. J. K. a to v podiele 1/6-ina k celku u každého takto určeného podielového spoluvlastníka.

5. V súčasnosti pôvodné parcely mpč. XX/X a XX/X zodpovedajú terajšej parcele KN-C č. XX záhrada o výmere XXX m², ktorá je zapísaná na LV č. XXX kat. úz. I. J. K..

6. Po ukončení súdneho konania spoluvlastníci určení rozsudkom súdu (matka a súrodenci U. F.) spoločne kúpno-predajnými zmluvami spísanými v Advokátskej poradni Humenné previedli všetky im patriace podiely k parcelám mpč. XX/X a XX/X na svojho syna a brata U. F..

7. K vyznačeniu zmien vlastníctva v evidencii nehnuteľností vyplývajúcich z právoplatného rozsudku OS Humenné č. 7C/5/60 a následných kúpno-predajných zmlúv však nedošlo, lebo počas súdneho konania a po jeho skončení boli prijaté významné právne zmeny v evidencii nehnuteľností. Zapísať právoplatný rozsudok súdu, v ktorom bolo určené vlastníctvo k mpč. parcelám na základe geometrického plánu z r. 1957 nebolo možné bez vypracovania novej grafickej identifikácie alebo nového GO-plánu.

8. Napriek tomu všetci účastníci súdneho konania č. 7C/5/60 rozsudok v tejto veci rešpektovali a užívali iba to, čo im bolo určené do vlastníctva aj bez zápisu vlastníckych zmien do evidencie nehnuteľností.

9. Keďže pôvodné rozsudky v súčasnej dobe už nie je možné zapísať do katastra nehnuteľností, viacerí účastníci pôvodného konania alebo ich právni nástupcovia, vedomí si vlastníckych práv predchodcu žalobkyne previedli na žalobkyňu svoje podiely v parcele KN-C č. XX a žalobkyňa je tak podielovou spoluvlastníčkou v podiele 113/8000 k celku.

10. Žalobkyňa uviedla, že má naliehavý právny záujem na určení, lebo jej postavenie, rovnako ako aj postavenie ostatných dedičov, po poručiťovi U. F. je neisté, lebo pôvodný rozsudok OS Humenné č. 7C/5/60 nemožno vykonať.

11. Žalobkyňa zároveň poukázala na to, že bolo vypracované znalcom A. D. D. odborné vyjadrenie o tom, že súčasná parcela KN-C č. XX je súčasťou pôvodných mpč. XX/X a XX/X zapísaných v pozemnoknižnej zápisnici č. XXX kat. úz. I. J. K..

12. Pôvodne žalovaní v 5., 7., 8., 12., 13. a 6. rade sa písomne vyjadrili tak, že s podanou žalobou súhlasia.

13. Žalovaní v 3. a 4. rade namietali nesprávny okruh žalovaných, lebo žalobkyňa označila na strane žalovaných len 13 spoluvlastníkov, pričom zo zápisu LV č. XXX je zrejmé, že v čase podania žaloby vlastnilo podiely v KN-C č. XX až 19 podielových spoluvlastníkov. Zároveň poukázali na to, že na Okresnom súde Humenné je vedené konanie pod sp. zn. 15C/37/2018 o neplatnosť právneho úkonu a to darovacích zmlúv, ktorými žalobkyňa nadobudla podiely niektorých podielových spoluvlastníkov. Ak

sa má riešiť otázka vlastníckeho práva, tak je potrebné najskôr vyporiadať sa s platnosťou/neplatnosťou darovacej zmluvy, lebo od toho bude závisieť okruh strán sporu. Poukázali aj na nedostatočnú aktívnu legitimáciu žalobkyne, lebo ak poručiteľ zanechal viacero dedičov, sú až do právoplatného rozhodnutia súdu považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva. Ak sa žalobkyňa domáha určenia, že do dedičstva po nebohom U. F. patrí určitá nehnuteľnosť, stranou v spore by mali byť všetci jeho právni nástupcovia.

14. Vyjadrili sa tak, že rozsudky OS Humenné č. 7C/5/60 a Krajského súdu v Košiciach 8Co/86/61 považujú za sporné pre ich neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Predmetné rozsudky vychádzali z GO-plánu z 30. 12. 1957, ktorý nie je k dispozícii a bol vyhotovený 4 roky pred začiatkom samotného konania. Poukázali na obsah odborného vyjadrenia A. D. D., ktorý tiež konštatuje, že pôvodný geometrický plán sa v zbierke listín ani technickej dokumentácii nenachádza.

15. Je nesporné, že na základe rozsudkov tak okresného, ako aj krajského súdu, nenastali žiadne zmeny vo vtedajšej evidencii nehnuteľností a pozemková kniha sa viedla až do 1. 4. 1964.

16. Konštatovali, že aj oni majú záujem na vyporiadaní parcel, ktoré dlhodobo užívajú, avšak pri nesprávnom okruhu účastníkov nemôžu dať prípadný protinávrh.

17. Podľa súdu prvej inštancie treba rozlišovať niekoľko období platnosti právnej úpravy vo vzťahu k inštitútu vydržania. Ide o obdobie platnosti obyčajového práva na území Slovenska a to do 31. 12. 1950 (keď platilo uhorské právo), ďalej obdobie platnosti Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. od 1. 1. 1951 do 31. 3. 1964 a napokon obdobie Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. od 1. 4. 1964. Je potrebné zohľadniť aj novelu zák. č. 131/1982 Zb. účinnú od 1. 4. 1983 a zák. č. 509/1991 Zb. účinného od 1. 1. 1992.

18. Občiansky zákonník č. 40/1964 držbu a vydržanie až do novelizácie zákona č. 131/1982 Zb., t. j. do apríla 1983 neupravoval, ani nepoznal. Ustanovením § 132a a § 135a sa nanovo upravila ochrana držby a vydržania s možnosťou započítania času predchádzajúcim držiteľom pred 1. 4. 1983. Vydržanie sa však týkalo len vecí, ktoré mohli byť v osobnom vlastníctve a vylúčené z neho bolo nadobudnutie vlastníctva k veciam v socialistickom vlastníctve, alebo k veciam, ku ktorým mala socialistická organizácia právo na užívanie podľa osobitných predpisov. Osobitný režim vydržania bol určený pre pozemky, ktoré mali občania nepretržite v držbe 10 rokov a ku ktorým by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania. Súčasná právna úprava vydržania obsiahnutá v § 134 OZ bola zavedená zákonom č. 509/1991 Zb. a vyplýva z neho, že do vydržacej doby možno započítať aj dobu držby uskutočnenú pred 1. 1. 1992. Musia byť však splnené kumulatívne všetky podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva nehnuteľností, ktorými sú predmet vydržania, subjekt vydržania, oprávnená držba a vydržacia doba.

19. Súd prvej inštancie má za to, že žalobcovia preukázali, že ich právny predchodca nebohý U. F. nadobudol terajšiu parcelu C-KN XX vydržaním. Základným rozlišujúcim kritériom (mimo splnenia ostatných náležitostí vydržania) je, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda, patrí. Okolnosti, z ktorých možno usudzovať na existenciu dobromyseľnosti, musí preukázať držiteľ, resp. v danom prípade jeho právni nástupcovia.

20. Súd prvej inštancie má za to, že nebohý U. F. spornú parcelu nadobudol vydržaním, lebo bolo preukázané, že parcela C-KN XX záhrada o výmere XXX m² zapísaná na LV č. XXX pre kat. úz. I. J. K. je spôsobilým predmetom vydržania. Jej držiteľom bol U. F., teda fyzická osoba spôsobilá vydržať vlastnícke právo k nehnuteľnosti a držba bola oprávnená, lebo bol od začiatku dobromyseľný a presvedčený o tom, že nehnuteľnosť mu patrí. Zároveň splnil vydržaciú dobu, ktorá trvala viac ako 10 rokov.

21. Podľa § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 1. 1. 1992, ktorý je prechodným ustanovením, platí, že ak ide o vydržanie vlastníckeho práva k pozemku podľa tohto zákona, kde na základe doterajších predpisov bolo možné nadobudnúť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov, môže si oprávnená osoba započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona.

22. Ak držiteľ pozemku tento užíval pred 1. 1. 1992, domnievajú sa, že mu patrí právo osobného užívania pozemku a ak užíval tento pozemok od 1. 1. 1992 domnievajú sa, že je vlastníkom pozemku, potom sa držba pozemku pred 1. 1. 1992 započíta do doby potrebnej na vydržanie. To z dôvodu, že držba pozemku pred 1. 1. 1992 napĺňa pojem oprávnená držba definovaná ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo držiteľ pozemku má za to, že mu patrí. Ak je totiž držba pozemku podľa tohto ustanovenia oprávnená, nemožno ju charakterizovať ako neoprávnenú na účely vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Tiež preto, že ust. § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka výslovne umožňuje započítať na účely vydržania aj oprávnenú držbu právnych predchodcov práva osobného užívania. Je pritom irelevantné, že toto ustanovenie upravuje oprávnenú držbu právneho predchodcu súčasného oprávneného držiteľa. Ak si totiž oprávnený držiteľ môže započítať oprávnenú držbu práva osobného užívania svojho právneho predchodcu, potom o to viac si môže započítať vlastnú oprávnenú držbu práva osobného užívania pozemku, ktorý držal pred 1. 1. 1992 (NS SR sp. zn. 7MCdo/7/2012).

23. V konaní bolo nepochybne preukázané a to rozsudkom Okresného súdu Humenné č. 7C/5/60 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. 8Co/286/61, že došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k mpč. č. XX, XX a XX zapísaných v pozemknoknižnej zápisnici č. XXX kat. úz. I. J. K..

24. Z predmetných rozsudkov tak nepochybne vyplýva, že do podielového spoluvlastníctva súrodencov F. a ich matky, boli prikázané parcely č. XX/X E. XX/X, každému z nich po 1/6-ine k celku. Keďže nebohý U. F. bol účastníkom daného súdneho konania, z predmetných rozsudkov vyplýva, že sa stal podielovým spoluvlastníkom parcel XX/X a XX/X najneskôr v r. 1961, kedy rozsudky nadobudli právoplatnosť.

25. Bolo tiež nepochybne preukázané, že podiely svojej matky a svojich súrodencov nadobudol kúpnu zmluvou z 20. 8. 1968.

26. Zároveň predmetnými listinami bolo preukázané, že nepochybne nebohý U. F. bol držiteľom oprávneným, lebo podiel vo výške 1/6-ina k celku nadobudol súdnym rozhodnutím - rozsudkom súdu a zvyšné podiely svojej matky a svojich súrodencov nadobudol písomnou zmluvou, ktorá bola spísaná advokátskou poradňou dňa 20. 8. 1968 a zároveň účastníci tejto zmluvy splnomocnili advokáta N. na vykonanie ďalších úkonov smerujúcich k nadobudnutiu právoplatnosti tejto zmluvy.

27. Je potrebné konštatovať, že držiteľ U. F. bol pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávaneho prípadu vyžadovať, nemal počas vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí.

28. Držba predstavuje fakticky stav, ktorý je právne upravený i právne chránený. Držiteľ vykonáva svoje „skutočné panstvo“ nad predmetom držby v rozsahu danom zákonom. Držba predpokladá faktické ovládanie predmetu držby a úmysel držiteľa mať predmet držby za vlastný, resp. pre seba. Podstata faktického ovládania spočíva vo fyzickom držaní, t. j. reálnom užívaní nehnuteľnosti. Pri dobromyseľnej držbe sa predpokladá presvedčenie držiteľa so zreteľom na všetky okolnosti, že je vlastníkom veci a iba oprávnená držba môže viesť k vydržaniu vlastníckeho práva. Úmysel držiteľa nakladať s vecou ako s vlastnou a vykonávať právo pre seba, je vnútorným subjektívnym presvedčením držiteľa, ktoré sa navonok prejavuje nakladaním s predmetom držby.

29. J. U. F. nepochybne mal vnútorné presvedčenie o tom, že mu parcela KN-C č. XX patrí, lebo podiel v nej nadobudol jednak rozsudkom súdu a jednak kúpnu zmluvou od svojej matky a svojich súrodencov. Právo držby vykonáva tým, že parcelu užíval pre svoju potrebu a v držbe nebol nikým rušený. Predmetná parcela bola oplotená už jeho predkom a pôvodný plot bol nahradený novým, avšak v nezmenenom priebehu hranice tejto parcely.

30. Nepreukázala sa obrana žalovaných v 3. a 4. rade, ani vyjadrenie svedkyne, matky žalovanej v 3. rade o tom, že parcela KN-C č. XX by nebohému U. F. a ani jeho právny predchodcom nemala patriť z dôvodu, že ju rodina N. prenechala rodine F. za to, že rodina F. umožnila prechod cez svoju parcelu KN-C č. XX.

31. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. 8Co/286/61 vyplýva, že prechod bol cez dvor U. N., ktorý v r. 1947 kúpou nadobudol parcelu č. XXX a cez túto parcelu ide prechod na verejnú

cestu, takže rodina N. vždy prechádzala cez pozemok rodiny N.. Zároveň krajský súd konštatoval, že tento pozemok nikdy nebol v spoluvlastníctve účastníkov konania a je len vo výlučnom vlastníctve U. N.. Ponechal tak dohodu ohľadne prechodu na štátnu cestu na riešenie týchto dvoch rodín, lebo vec sa netýka spoluvlastníctva k parcelám, ktoré boli predmetom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

32. Žalobcovia tvrdili, že parcelu N. XX mimo ich rodiny nikto iný neužíval a potvrdil to aj svedok U. F..

33. Aj svedkyňa I. N., G. N. na katastrálnej mape ukazovala, že ich rodina prechádzala cez parcelu N. XX, ktorá však nie je predmetom konania. Síce uviedla, že ona si robí nárok na parcelu N. XX, avšak nijako to neodôvodnila a v konaní bola vypočítaná len ako svedkyňa.

34. Svedkyňa I. N. uviedla, že ľudia prechádzali vždy cez cestu, avšak kravy, sliepky a iná hydina, chodili aj cez dvoj jej svokrovcov, ktorí to potom nechceli dovoliť. Neskôr jej manžel predal žalovaným v 3. a 4. rade pozemok, ktorý tvorí prechod na štátnu cestu.

35. Teda žiadnym spôsobom nebolo preukázané, aby parcela N. XX bola užívaná niekým iným, než U. F. a predtým jeho právnymi predchodcami. Aj pri pohľade do katastrálnej mapy je zrejmé, že ak právni predchodcovia žalovanej v 3. rade mali prechádzať z parcely, ktorá má teraz číslo XX/X na štátnu cestu, tak by bolo logické, aby prechádzali nie cez parcelu N. XX, ale cez parcelu N. XX, ktorá však nie je predmetom daného konania. Podľa súčasného stavu prechádzajú žalovaní v 3. a 4. rade na štátnu cestu cez parcelu XX/XX, ktorá im vlastnícky patrí a o ktorej svedkovia uviedli, že to bol vždy prechod na štátnu cestu.

36. Pokiaľ ide o samotnú držbu parcely, už Krajský súd v Košiciach konštatoval, že účastníci sporu sú s pozemkami dávno podelení a užívajú ich oddelene. Rodine F. boli prikázané do výlučného vlastníctva parcely XX/X a XX/X, lebo ich doteraz užívajú a v blízkosti majú postavený rodinný dom. Krajský súd konštatoval, že už v minulosti došlo k reálnemu rozdeleniu pozemkov s vlastníckymi účinkami.

37. Žalovaní v 3. a 4. rade, ako aj Slovenský pozemkový fond, namietali, že v konaní nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že terajšia parcela KN-C č. XX zodpovedá parcelám č. XX/X E. XX/X, ktoré boli predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

38. Súd prvej inštancie poukazuje na odborné vyjadrenie znalca A. D., ktorý konštatoval, že parcela C-KN XX o výmere XXX m² zodpovedá časti parcely mpč. XX a mpč. XX zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. XXX kat. úz. I. J. K. a pred THM jej zodpovedali v časti parcely EN XX/X, XX/X a parcela XX/X. Znalec konštatoval, že pôvodný geometrický plán, ktorý bol podkladom pre rozhodnutia súdov, sa nezachoval a zachoval sa len jednoduchý náčrt vyhotovený na znázornenie rozdelenia parciel podľa geometrického plánu vyhotoveného A. A. pod č. XXX/XXXX z 30. 12. 1957.

39. Tu súd prvej inštancie konštatuje, že z LV č. XX pre kat. úz. I. J. K., na ktorom je zapísaná parcela KN-C č. XX zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m², na ktorej je postavený dom č. X, vyplýva, že parcela bola vytvorená z mpč. č. XX, ktorá bola zapísaná v pozemnoknižnej zápisnici č. X. Keďže pozemnoknižná zápisnica č. X nebola predmetom konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, je zrejmé, že rozsudok tak okresného, ako aj krajského súdu sa mohol týkať len terajšej parcely N. XX a podiely práve tejto parcely boli prikázané rodine F.. Rodina F. v blízkosti tejto parcely (tak ako konštatoval Krajský súd v Košiciach) vlastní len jednu parcelu a to KN-C XX, na ktorej má postavený rodinný dom. Keďže táto parcela nebola predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva, je tak zrejmé, že spoluvlastníctvo sa týkalo terajšej parcely N. XX. Súd tak nemal pochybnosť o tom, že rozsudkom súdu bola rodine F. prikázaná do podielového spoluvlastníctva jednotlivých členov rodiny práve terajšia parcela N. XX, lebo už z rozsudku Krajského súdu vyplýva, že deľba ohľadne tejto parcely sa uskutočnila v minulosti a to s vlastníckymi účinkami, že táto parcela je oddelene užívaná a že v jej blízkosti má rodina F. postavený rodinný dom. Neexistuje tak pochybnosť o tom, že nebohý U. F., jeho matka a jeho súrodenci nadobudli podiely práve v terajšej parcele KN-C č. XX a že práve podiely z tejto parcely mu boli odpredané či už jeho matkou, alebo jeho súrodencami.

40. Nebolo ani preukázané, aby nebohý U. F. bol v držbe spornej parcely rušený, resp. aby si na ňu niekto robil nárok. Spory nastali s matkou žalovanej v 3. rade až v r. 2017, kedy sa podľa žalobcov

začala správať neprístupne a na parcelu KN-C č. XX si začala robiť nárok, hoci predtým ona a jej právni predchodcovia držbu nebohého U. F. rešpektovali. Nikto z terajších žalovaných (mimo žalovaných v 3. a 4. rade) si žiaden nárok na spornú parcelu nerobil, ani ho neuplatnil pred súdom a tí zo žalovaných, ktorí sa vyjadrili písomne alebo prišli na súd, uviedli, že sa so žalobou stotožňujú a navrhujú, aby jej súd vyhovel. Teda z ich strany neboli žiadne nároky na vlastnícke právo k spornej parcele.

41. Súd prvej inštancie má za to, že boli preukázané všetky skutočnosti, na základe ktorých bolo potrebné podanej žalobe vyhovieť. Nebohý U. F. podiel 1/6-inu k spornej parcele nadobudol v r. 1961 a to rozsudkom súdu a 20. 8. 1968 odkúpil podiely svojich súrodencov a svojej matky. Občiansky zákonník č. 40/1964 v tom čase držbu nepoznal, ani neupravoval, ale bola zavedená novelizáciou zákona č. 131/1982 od 1. 4. 1983. Podľa úpravy účinnej od 1. 1. 1992 možno započítať aj dobu držby pred týmto dátumom a v zmysle citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7NCdo/7/2012 bolo možné započítať nielen držbu svojho právneho predchodcu, ale aj svoju vlastnú. Keďže nebohý U. F. odkúpil podiely svojej matky a svojich súrodencov kúpnu zmluvou z 20. 8. 1968 a odvtedy bol presvedčený o tom, že mu patrí celá parcela N. XX a užíval ju dobromyseľne ako svoju vlastnú, po uplynutí desaťročnej vydržacej lehoty sa stal jej výlučným vlastníkom. Preto súd žalobe vyhovel a určil, že sporná parcela patrí do jeho dedičstva.

42. Keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu, žalobcom by mala byť priznaná náhrada trov konania voči neúspešným žalovaným. Žalobcovia si však náhradu trov konania neuplatnili a preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že im vo vzťahu k žalovaným práv na náhradu trov konania nepriznáva.

43. Proti tomuto rozsudku ako celku podali žalovaní v 3. a 4. rade včas odvolanie. V dôvodoch uvedených podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

44. V podanom odvolaní žalovaní namietali, že nebol stotožnený okruh žalobcov a žalovaných, pričom žalobcovia v danom konaní musia byť všetci právny nástupcovia po nebohom U. F..

45. Žalovaní poukázali na to, že nebolo dostatočne preukázané, že parcela KN - C č. XX je totožná „so zameraním rozdelenia parciel“, z ktorých vychádzal súd pri rozdelení podielového spoluvlastníctva pri rozsudku č. 7C/5/60 z 24.02.1961. Zároveň uviedli, že rozsudok bol vydaný v roku 1961, na území Československej republiky platil zákon č. 141/1950 Zb., tzv. „Stredný Občiansky zákonník“, v znení od 01.07.1957 do 31.03.1964, a k prevodu vlastníctva sa vyžadovalo privolanie výkonného orgánu ONV, k platnosti prevodu a registrácia prevodu majetku – platila registračná zásada. Od 01.04.1964 vstúpil do platnosti nový Občiansky zákonník a vlastnícke právo sa zapisovalo v evidencii nehnuteľnosti na strediskách geodézie. Znalec konštatoval, že delba parciel v zmysle rozsudku č. 7C/5/60, a č. 8C/286/61 nebola zapísaná do pozemkovoknižných zápisníc.

46. Žalovaní v 3. a 4. rade naďalej považovali tieto rozsudky za sporné pre ich neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Predmetné rozsudky vychádzali z Geometrického plánu z 30.12.1957, ktorý nie je k dispozícii. Opätovne poukazujú na obsah odborného vyjadrenia A. D. D., ktorý tiež konštatuje, že pôvodný Geometrický plán, sa v Zbierke technickej dokumentácie nenachádza, a zároveň uviedol, že parcela E EN č. XX o výmere XXX m², zodpovedá parcelám THM – časti parcely E EN č. XX/X, XX/X a XX/X. Tieto parcely pred THM boli súčasťou parciel mpč. XX a mpč. XX, tie odpovedajú parcele C – KN pod THM č. XX a časti parcely č. XX, to znamená, že nielen parcela č. XX, ale aj časť parcely č. XX.

47. Podľa žalovaných je nesporné, že podľa rozsudku tak okresného ale aj krajského súdu nenastali žiadne zmeny vo vtedajšej evidencii nehnuteľnosti, a pozemková kniha sa viedla až do 01.04.1964.

48. Podľa žalovaných v 3. a 4. rade musel mať U. F. pri bežnej opatrnosti počas vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec právom patrí. U. F. nemohol mať vnútorné presvedčenie o tom, že mu parcela KN - C č. XX patrí, lebo ju nikdy nenadobudol ani rozsudkom, ani kúpnu zmluvou od svojej matky a svojich súrodencov.

49. Z výpovede žalovaného v 4. rade, písomného vyhlásenia žalovaného v 3. rade, svedkyne I. N. bolo preukázané, že U. F. užíval predmetnú parcelu len dočasne, a to možnosť prechodu parcelou č. XX. Parcelu užíval pre svoju potrebu, ale vedel, že predmetná parcela nepatrí jeho osobe ani nikomu z členov jej rodiny. U. F. a ani jeho predchodca neboli dobromyseľní.

50. Podľa odvolateľov súd nesprávne pochopil odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 8Co/286/61, že prechod bol cez dvor U. N., ktorý v roku 1947, kúpou nadobudol parcelu č. XXX, a cez túto parcelu mal ísť prechod na verejnú cestu, takže rodina N. mala vždy prechádzať cez pozemok N.. Takéto závery podľa veriteľov sú len špekulácie. Rodina N. chodila na štátnu cestu cez pozemok – parcelu č. XX.

51. Len svedkyňa I. N. na katastrálnej mape ukazovala, že ich rodina prechádzala cez parcelu KN - C č. XX, ktorá však nie je pre toto konanie, ale išlo o významnú skutočnosť v tomto konaní. Potvrdila, že ona si robí nárok na parcelu KN - C č. XX.

52. Nie je pravdou, že žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že parcela KN - C č. XX bola užívaná niekým iným než U. F., a predtým jeho právnymi predchodcami. Bolo to potvrdené viacerými svedeckými výpoveďami. Je pravdou, že podľa súčasného stavu prechádzajú žalovaní v 3. a 4. rade na štátnu cestu cez parcelu č. XX/XX, ktorá im vlastnícky patrí, ale do času odkúpenia bol prechod na štátnu cestu cez parcelu č. XX.

53. Žalovaní v 3. a 4. rade považovali rozsudky OS Humenné sp.zn. 7C/5/60 a KS v Košiciach sp.zn. 8Co/86/61 za sporné, pre ich neurčitosť a nezrozumiteľnosť, lebo vychádzali z Geometrického plánu z 30.12.1957, ktorý nie je k dispozícii a bol vyhotovený 4 roky pred začiatkom samotného konania. Je nesporné, že na základe rozsudkov tak okresného ako aj krajského súdu nenastali žiadne zmeny vo vtedajšej evidencii nehnuteľností, a pozemková kniha sa viedla až do 01.04.1964.

54. V dedičskom konaní D XXX/XX po poručiteľovi U. F., bola predmetom dedenia polovica rodinného domu č. X v obci I. J. K., ale len pozemok týmto domom zastavaných parciel, vedených na LV č. XX, ako parcela E EN č. XX, o výmere XXX m². Dedičstvo nadobudlo L. F., ale nie celú parcelu o výmere XXXX m².

55. S poukazom na uvedené preto žalovaní v 3. a 4. rade v rámci odvolacieho návrhu žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie.

56. Žalobcovia v 1. až 6. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných v 3. a 4. rade toto považovali za účelovú, a to hlavne z toho dôvodu, že v rámci tohto konania mali práve oni záujem vyporiadať aj svoje tým istým rozsudkom (7C/2/60) priznané a dodnes nevyporiadané vlastníctvo ich právnych predchodcov. Preto v rámci konania žiadali súd, aby im umožnil v rámci súdom určenej lehoty vypracovať protinávrh, a následne viacnásobne súd žiadali o predĺženie lehoty k predloženiu tohto protinávrhu, a tiež k dopracovaniu znaleckého posudku už predloženého žalobcami v 1. až 6. rade v tomto konaní. Aj napriek dodatočne poskytnutej lehote a pretrvávajúcu pasivitu na základe sudcovskej koncentrácie konania súd realizoval a vykonal iba pôvodne navrhnuté dôkazy.

57. V tomto kontexte sa tvrdenie o neurčitosti a nezrozumiteľnosti právoplatných rozhodnutí okresného a krajského súdu javí nepochopiteľné, keďže práve tieto rozhodnutia sú základom ich budúceho, a v podstate jediného možného majetku právneho vyporiadania vlastníctva nehnuteľností týmito istými rozhodnutiami priznané ich právnym predchodcom.

58. Obdobne je to aj s tvrdením o nesprávnom okruhu účastníkov konania. Aj napriek tomu, že okruh účastníkov bol doplnený a aktualizovaný už počas konania, a vzhľadom na zmeny vlastníctva, je priebežne vyznačovaný v katastri nehnuteľností a je aj aktualizovaný.

59. Čo sa týka totožnosti parcely KN - C č. XX, vtom žalobcovia nemajú dostatočné odborné vedomosti, aby mohli závery odborného posúdenia znalca A. D. spochybniť, a tieto odborné vedomosti nemajú ani žalovaní v 3. a 4. rade, ani ich právny zástupca. Toto ich tvrdenie je prinajmenšom nepochopiteľné, keďže žalobcovia v 3. a 4. rade (zrejme mali žalobcovia na mysli žalovaných v 3. a 4. rade, - poznámka odvolacieho súdu), práve u toho istého znalca objednali najprv dopracovanie, a následne samotné znalecké posúdenie práve pre účely vypracovania protinávrhu v tomto konaní.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené boli žalobcovia toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správne právne odôvodniteľným záverom, a preto navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil.

61. K vyššie uvedenému vyjadreniu žalobcov podali svoje vyjadrenie žalovaní v 3. a 4. rade, ktorí zotrvali na svojej argumentácii uvedenej v odvolaní. Žalobcami navrhovaný spôsob vyporiadania strán sporu nebol možný a bol nerealizovateľný. Žalovaní v 3. a 4. rade predložili návrh na vykonanie a doplnenie dokazovania, vypracovanie Geometrického plánu na identifikáciu pôvodného a dnešného stavu parciel, resp. vypracovanie znaleckého posudku nebolo podľa žalovaných účelné a bolo bezpredmetné. Samotný geodet sa dostavil na obhliadku predmetných parciel, pričom zamerával hranice, vytýčil body pozemkov, ale k vypracovaniu geometrického plánu nedošlo, pretože predstavy právnej zástupkyne žalobcov nezodpovedali reálnemu stavu, pretože sa pri vypracovaní protinávru zistilo že nie je možné zmerať parcely, pretože okruh vlastníkov na druhých parcelách je rozdielny, ako aj pre iné právne prekážky. Popreli svoju pasivitu, kde poukázali na zaneprázdnenosť geodeta.

62. Žalobcovia vo svojom následnom vyjadrení poukázali, že vyššie uvedené tvrdenia žalovaných v 3. a 4. rade sú nepravdivé a zavádzajúce, o čom svedčia aj zvukové nahrávky súdnych pojednávaní, podľa ktorých právny zástupca žalovaných v 3. a 4. rade viacnásobne žiadal o odročenie pojednávania, a určenie lehoty na vypracovanie odborného posudku, alebo dopracovanie u žalobcami predloženého posudku, a to za účelom protinávru v tomto konaní. S ohľadom na ich pretrvávajúcu pasivitu vykonal a zrealizoval iba pôvodne navrhnuté dôkazy.

63. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací preskúmal vec podľa ust. § 370 a § 380 ods. 1 CSP, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaných v 3. a 4. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, pričom v nadväznosti na ust. § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie a zároveň naň poukazuje.

64. Odvolací súd pri preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodnutí do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na skutkový stav ho správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, a z toho dôvodu si osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, a v celom rozsahu na ne odkazuje, v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP. K odvolacím námietkam žalovaných v 3. a 4. rade dodáva nasledovné:

65. Odvolatelia svoju argumentáciu založili na námietkach, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/), a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), keďže nebol dostatočne určený okruh žalobcov a žalovaných. K uvedenému odvolací súd dodáva, že okruh účastníkov (najmä na strane žalovaných) bol v priebehu konania aktualizovaný, tak aby bol zhodný s ich zápisom o evidencii nehnuteľnosti pokiaľ sa týka, nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom tohto konania – parcely CK N č. XX, nachádzajúca sa v k.ú. I. J. K., a zapísaná na LV č. XXX. Žalovaní v 3. a 4. rade aj napriek skutočnosti, že evidencia nehnuteľností je verejne prístupná, t.j. že je prístupná aj žalovaným v 3. a 4. rade neuviedli ďalšie osobu/osoby, ktorým by svedčalo vlastnícke právo, respektíve, ktoré by mali byť dotknuté súdnym rozhodnutím ohľadom predmetnej nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené preto, nakoľko ich tvrdenia zostávajú len v deklaratórnej rovine, bez akéhokoľvek konkretizovania ďalších (potencionálnych) účastníkov, či už na strane žalobcov, alebo na strane žalovaných, odvolací súd nemohol na túto odvoláciu argumentáciu prihliadať.

66. Ďalšia odvolacia argumentácia žalovaných v 3. a 4. rade by sa podľa odvolacieho súdu sa dala zahrnúť k tomu, že došlo k denegacio iustice, teda k odmietnutiu ich práva domáhať sa súdnej ochrany, čo podľa odvolacieho súdu sa nedá akceptovať, keď v danom spore nedošlo k odmietnutiu spravodlivosti zo strany súdu prvej inštancie, ktorý vec riadne prejednal a po vykonanom dokazovaní žalobe vyhovel.

67. Zásadnou právnou otázkou v tomto spore je posúdenie vecnej legitímácie sporových strán. Aktívna alebo pasívna vecná legitímácia vyplýva z hmotnoprávneho vzťahu, v ktorom sú strany nositeľmi práv a povinností a jedna zo strán svoju povinnosť porušila. Ak sa v konaní preukáže, že sporová strana nie je nositeľom práv a povinností z hmotnoprávneho vzťahu, teda nie je aktívne alebo pasívne legitimovaná, následkom toho je vždy zamietnutie žaloby. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, inými slovami sporová strana je zaťažená bremenom tvrdenia a dôkazným bremenom. Z prejednávajúcej zásady následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Nevyhnutným následkom neunesenia dôkazného bremena je strata sporu (porovnaj rozhodnutie ÚS SR, I.ÚS 24/2019 z 9. júna 2020).

68. Vo všeobecnosti platí, že dôkaznú povinnosť (dôkazné bremeno) má v spore každý, kto niečo tvrdí. V klasickom sporovom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z dôkazných prostriedkov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu na meritórne rozhodnutie a vec rozhodne, čo vyjadruje požiadavku procesnej diligencie sporových strán a mantinely aktivity súdu. Neúspešnej strane sa tak v konkrétnom prípade môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok (procesná sankcia) nedostatočnej procesnej aktivity strany sporu (prostriedky procesného útoku a obrany strana buď vyčerpala alebo ich uplatnila neskoro). Súd teda rozhoduje na základe takého rozsahu skutkového stavu, aký je v konaní zistený v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech.

69. Žalovaný nachádzajú procesnú vadu súdu prvej inštancie v tom, že súd prvej inštancie nesprávne pochopil odôvodnenie rozsudkov OS Humenné sp.zn. 7C/5/60, a KS Košice sp.zn. 8Co/86/61, s poukazom na to že predmetné rozsudky vychádzali z Geometrického plánu z 31.12.1957, ktorý nie je k dispozícii. Z vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Humenné, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Košice (súd prvej inštancie v odôvodnení v bode 8. nesprávne uvádza Krajský súd v Prešove – poznámka odvolacieho súdu), je nepochybné, že ním bolo vyporiadané podielové spoluvlastníctvo pozemnoknižných parciel č. XX, XX E. XX, zapísané v pozemnoknižnej zápisnici č. XXX, kat. úz. I. J. K., a to tak že žalobcom U. a E. N., boli prikázané do vlastníctva parcely č. XX/X, XX/X, XX/X E. XX/X, rodine N. boli prikázané parcely č. XX/X E. XX/X, a parcely č. XX/X, XX/X boli ponechané vo vlastníctve žalovaných, D., U., U. F., a E. N., rod. F., a D. H., G. F., každému z nich v pomere 1/6 k celku. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 29.06.1961 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom, že parcely č. XX, XX, XX/X sú už dávno oddelené a užívajú sa tak, ako bolo zistené znalcom, a rozhodnuté súdom prvej inštancie. Zároveň krajský súd konštatoval, že odporca U. N., už v roku 1947 nadobudol parcelu č. XXX, zapísanú v PK zápisnici č. XXX, a je v jeho výlučnom vlastníctve.

70. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že vo veci bolo podané odborné vyjadrenie znalca A. D. D. ktorý sa vyjadril, ohľadom skutočnosti, ktorým v súčasnosti evidovaným nehnuteľnosťami, v katastri nehnuteľností zodpovedajú nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 7C/5/60 z 24.02.1961, teda znalec podal odborné stanovisko vo veci kde súd sám nemôže urobiť záver, nakoľko sa nejedná o právnú otázku, ale o odbornú otázku, ohľadom ktorej môže zaujať vyjadrenie len znalec z príslušného odboru alebo odvetvia, ktorý je jediný oprávnený posúdiť, ktorá časť pôvodne evidovaných mpč. XX/X, XX/X, XX/X, zapísaných v PK zápisnici č. XXX, prípadne ich podlomenie (XX/X, XX/X, XX/X, XX/X,XX/X, XX/X, XX/X, XX/X), zodpovedá terajšej parcele registra „C“ č. XX, zapísanej na LV č. XXX. Znalec konštatoval, že parcela E EN č. XX o výmere XXX m², zodpovedá parcelám – časti parcely EN č. XX/X, XX/X E. XX/X, ktoré boli súčasťou parciel mpč. XX a XX, a tie odpovedajú parcele CK - N pod THM č. XX, a časti parcely č. XX.

71. Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že právny predchodca žalobcov bol dobromyseľný, a presvedčený o tom, že mu nehnuteľnosť – parcela C - KN č. XX opatrí a zároveň splnil vydržačiu dobu 10 rokov. Je nepochybné, že právny predchodca žalobcov sa nielen mohol domnievať, že mu táto nehnuteľnosť ako vlastníkovi patrí, ale sporný pozemok mu aj podľa vyššie uvedených rozhodnutí OS Humenné, a KS Košice patril. Nič na tom nemôže zmeniť ani skutočnosť, že rodina N., resp. právni predchodcovia žalovaných túto nehnuteľnosť, prenechali rodine F. (respektíve právnych predchodcov žalobcov), za to že údajne rodina F. umožnila prechod cez parcelu KN C č. XX. Odvolací súd k tomuto odvolaciemu tvrdeniu uvádza, že táto skutočnosť nebola v konaní nijako preukázaná, naviac sa odvolaciemu súdu javí ako nevierohodné, že došlo k prenechaniu parcely (zrejme mali odvolatelia na mysli jej prechod do vlastníctva žalovaných), len za právo prechodu právnych predchodcov žalobcov cez inú parcelu.

72. Ani výpoveďou I. N., a ani výpoveďou svedkyne I. N., nebolo nijako preukázané, že parcela KN C č. XX bola užívaná niekým iným než U. F., keď sama svedkyňa N. potvrdila, že parcelu č. XX užívali F., s argumentáciou, že jej rodina užívala nehnuteľnosti za cestou, a priamo na katastrálnej mape ukázala, že prechádzali cez parcelu č. XX. Aj keď táto svedkyňa uvádzala, že má kúpnopredajné zmluvy, ona ani žalovaný žiadnu takúto zmluvu súdu nepredložili. Svoj nárok na spornú parcelu KN C č. XX nijako súdu nezdôvodnila, ale naopak priamo na katastrálnej mape ukázala, že jej rodina predchádzala cez parcelu KN C č. XX.

73. Možno sa teda stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že nebolo v konaní preukázané, že spornú parcelu užívala akákoľvek iná osoba okrem U. F. s tým, že správne súd prvej inštancie uzavrel, že z katastrálnej mapy je zrejmé, že právni predchodcovia žalovanej v 3. rade, ktorí mali prechádzať z parcely, ktorá má teraz č. XX/XX na štátnu cestu, by tak prechádzali nielen cez parcelu KN C č. XX, ale aj cez parcelu KN C č. XX.

74. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že geometrický plán, ktorý bol podkladom rozsudkov OS Humenné, a KS Košice neexistuje, nakoľko právni predchodca žalobcov U. F., splnil podmienky pre vydržanie, najmä pokiaľ sa týka vydržanej dobromyseľnosti, že mu sporná nehnuteľnosť patrí a táto neexistencia geometrického plánu nemôže spôsobiť zánik tejto skutočnosti. Zo všetkých vykonaných dôkazov nevyplýva žiadna okolnosť, ktorá by mohla relevantne spochybníť dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcov, pričom odvolací súd konštatuje, že neexistencia tohto geometrického plánu má za následok len to, že tento dôkaz (oboznámenie s ním nemožno vykonať), ale samotná neexistencia dôkazu nemôže mať za následok neunesenie dôkazného bremena, ak tak len na strane žalovaných, ktorí na tento geometrický plán poukazovali, pričom žalobcovia svoj návrh podopreli inými dôkazmi, ako bol tento geometrický plán.

75. V ostatných dôvodoch odvolací súd poukazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

76. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 a podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keďže v odvolacom konaní boli v celom rozsahu úspešní žalobcovia, ktorí tak majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolacom konaní neúspešným žalovaným v 3. a 4. rade. O samotnej náhrade trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

77. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).